

РЕШЕНИЕ

№ 1235

гр. Бургас, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска

Членове: Таня Д. Евтимова

Тихомир Р. Рачев

при участието на секретаря Станка Д. Чавдарова
като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно гражданско дело № 20232100501623 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по реда на чл. 258 и следващите от ГПК, по жалбата на Г. С. К. от гр.Бургас, чрез адвокат Радостин Станчев от АК- Бургас, с адрес: гр. Бургас, ул. „Хан Крум“№ 38, ет. 1, против Решение № 1524 от 08.07.23 година по гр.д. №1018/23 г.по описа на Районен съд- Бургас, с което е уважена изцяло претенцията на въззиваемото дружество срещу жалбоподателката да получи от нея на основание чл. 221 от КТ сума в размер от 718, 52 лв., ведно с разноските по делото.

Решението се сочи за неправилно. Страната поддържа, че претенцията не е доказана по своето основание, като оспорва и определения от първата инстанция размер на дължимата сума. С оглед това моли за отмяната на решението и за произнасяне по същество при отхвърляне на предявената претенция, а при условие на евентуалност, ако съдът я счете основателна, се моли за съобразяване на размера ѝ с този, установен от Инспекцията по труда от 488 лв . Конкретните съображения за това са следните:

На първо място заповедта за прекратяване на трудовия договор не е надлежно връчена на К., поради което не е влязла в законна сила. Представената по делото обратна разписка само удостоверявала получаването на някакво писмо от ищцата, но не се установявало това да е заповедта за нейното уволнение. Не били предприети действия по личното връчване на документа. Косвено за това свидетелствало, че К. не разполага с копие от тази заповед, а също така е потърсила чрез Инспекцията по труда възможността да уреди отношенията си с предприятието както за получаване на възнаграждението за последния отработен месец, така и за фактически си и правни отношения с работодателя.

Заповедта не е влязла в сила, а на К. не е дадена възможност и да я оспори пред съда, което е основание претенцията да бъде отхвърлена.

Възразява се и срещу размера който се определя на основание правилото на чл. 228 от КТ, а именно защото сумата следва да се базира на размера на брутното трудово възнаграждение на лицето за месеца, предхождащ този, в който е възникнало основанията за заплащането на обезщетението, или върху последното получено от работника или служителя месечно брутно трудово възнаграждение, доколкото друго не е предвидено.

Затова намира за неправилно определен от РС размера на обезщетението от 710 лв., а не от 610 лв., след като брутното възнаграждение на освободеното от работа лице е 488, 39 лв., начислено във ведомостта за заплати и получено със съдействието на Инспекцията по труда за месец април, предхождащ прекратяването на трудовия й договор. Намира разликата от така посочената сума до претендираните и присъдени 718, 52 лв. за неоснователно поискана.

Моли за произнасянето на въззивния съд, съобразно така направените възражения, не ангажира нови доказателства.

Представен е в срок отговор от въззиваемия работодател „Тодоров Корект 2014“ ЕООД – гр.Бургас. В същия оплакванията на въззивника се сочат за изцяло неоснователни. Поддържат се като правилни и обосновани мотивите на първоинстанционния съд за постановяване на осъдителното решение, както и за присъждането на 300 лв. съдебно – деловодни разноски.

Конкретно данните по делото доказвали надлежно връчване на заповедта за уволнение от работодателя на работника с препоръчано писмо с обратна разписка, съобразно чл.195, ал.3 от КТ, станало на 11.05 22 г. Поради липса на данни уволнението да е обжалвано, следвало да се приеме, че дисциплинарното наказание е произвело своето правно действие, а една от неговите последици е правото работодателят да получи обезщетение по чл. 221 ал 2 КТ.

Относно размера на обезщетението поддържа, че то е съобразено с правилото на чл. 228 от КТ. Правилно било и позоваването на съда на Тълкувателно решение № 2 от 12.12.2013 г. ВКС по тълкувателно дело 2/13 г. на ВКС, според което, правило за определяне на брутно трудово възнаграждение по чл. 228 КТ, когато не е отработен пълен работен месец, е съобразяване размера на минималната за страната работна заплата. Молил е за потвърждаване на съдебното решение на БРС.

Проверката по чл.267 от ГПК е посочила въззивната жалба за редовна и допустима, а служебната такава по чл.269 от ГПК, определя като валидно и допустимо атакуваното в производството първоинстанционно съдебно решение.

По съществото на спора, в отговор на въведените оплаквания, при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и в приложение на действащото право, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Пред БРС е образувано гр.д. №1018/23г., по искова молба от “Тодоров корект 2014“ ЕООД, ЕИК 203129671-гр. Бургас срещу Г. С. К., с ЕГН ***** от гр.Бургас, с която се иска осъждането на ответницата да заплати на ищеца обезщетение в размер на 718.52 лева, дължимо на основание чл. 221, ал.2 КТ, поради дисциплинарното й уволнение, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното й изплащане и деловодни разноски.

В обстоятелствената част от исковата молба се излагат твърдения, обосноваващи

претенцията в следния смисъл: страните са били в трудово правоотношение по силата на трудов договор № 22/14.05.2020г., по който Тодорова е заемала длъжността “сервитър”, с последно основно месечно трудово възнаграждение от 710 лв. и надбавка за прослужено време от 1.2 %. Трудовото правоотношение е било прекратено със заповед № 1/11.05.2022г., връчена с обратна разписка на 30.05.2022 г., поради наложено дисциплинарно наказание “уволнение”. Твърди се, че обезщетението по чл. 221 КТ не е било прихванато срещу дължимите на работника трудови възнаграждения и обезщетения за неизползван платен годишен отпуск. Затова се иска присъждането на исковата сума и съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, с който исковата молба се оспорва като неоснователна, защото страната счита, че правоотношението ѝ с ищеца не е надлежно прекратено. Заповедта за наложеното дисциплинарно наказание “уволнение” не била надлежно връчена на работника и не е породила правно действие, поради което не можела да послужи като основание за изплащане на обезщетение. Оспорват се изложените в представената заповед нарушения на трудовата дисциплина, като се твърди, че след нейното надлежно връчване страната щяла да упражни правото си на оспорването ѝ. На следващо място твърди, че поради допуснатото предварително изпълнение на заповедта, К. нямала възможност нито да я получи, нито да спази предизвестието си, от което извежда, че няма виновно изпълнение от нейна страна.

По отношение размера на иска се твърди, че полученото от К. през м. април 2022г. възнаграждение възлиза на 488.39 лв., поради което за горницата до предявените 718.52 лв. претенцията на работодателя ѝ е неоснователна. Дирят се деловодни разноски.

Първоинстанционният съд е уважил с акта си заявената от ищеца претенция изцяло и е осъдил ответницата да му заплати като обезщетение сумата от 718,52лв., представляваща сбор от основната ѝ заплата в размер на минималната за страната при уволнението такава и надбавките за прослужено време(общо 1,2%).

Въззивният съд счита, ответницата дължи на ищеца обезщетение по чл.221,ал.2 от КТ, което е в размер от 617,32лв. и обосновава този краен извод така:

Предявеният иск е с правно основание чл. 221, ал. 2 КТ.

Страните пренасят пред въззивния съд само фактическия спор за надлежното връчване на заповедта за уволнение от работодателя на работника. Не се спори по останалите, въведени с исковата молба твърдения за сключен трудов договор между страните, по силата на който К. е работила в предприятието на „Тодоров корект 2014“ЕООД на длъжност „сервитър“ с основно месечно възнаграждение от 610лв. и допълнително трудово възнаграждение за стаж от по 0,60% за всяка година реализиран трудов стаж на същата или сходна по характер работа, длъжност или професия, като фактически са прослужени две години при посочения работодател. Тези обстоятелства се установяват и от представения в процеса трудов договор.

Отрича се връчването на заповедта на работника, т.к. това не било видно от представеното на л.29-дело на РС- известие за доставяне.

БОС намира възражението за неоснователно. Действително в самата заповед за уволнение е вписано, че то се осъществява от 11.05.22г., обаче разпоредбата на чл.195, ал.3 от КТ изрично сочи кой е моментът, в който дисциплинарното наказание се смята за наложено: от деня на връчване на заповедта на работника или служителя(лично) или от деня на нейното получаване, когато е изпратена с препоръчано писмо с обратна разписка.

Следователно в конкретния случай и при липсата на лично връчване на заповедта, тя следва да се приеме за сведена до знанието на работника на датата, отбелязана върху известието за доставяне- 30.05.22г., когато работникът я е получил чрез оператор „Български пощи“.

Вярно е, че в разписката не е отразено какво точно получава от работодателя си работник К., но по делото няма никакви фактически твърдения за отношения между страните извън трудовите, по повод които да кореспондират, нито се сочи изпращане на други документи, което да създаде съмнение относно достоверността на твърдението, че именно процесната заповед за уволнение е била получена лично от адресата на дата 30.05.22г., за което е положил и своя подпис. По делото няма нито твърдения, нито данни след връчването ѝ, заповедта да е била обжалвана от работника, поради което следва да се счете за влязла в сила, следователно породила присъщите ѝ, предвидени в закона правни последици. Една от тях е възникването на правото на работодателя на обезщетение по чл.221, ал.2 от КТ.

Спорът на страните е и правен, с оглед възникването на вземането на работодателя за обезщетение по чл.221,ал.2 от КТ и досежно размера му.

БОС счита,че посоченото обезщетение се дължи, т.к.е нормативно предвидено.

Съгласно разпоредбата на чл. 221, ал. 2 КТ при дисциплинарно уволнение работникът или служителът дължи на работодателя обезщетение в размер на brutното си трудово възнаграждение за срока на предизвестието - при безсрочно трудово правоотношение и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение.

Следователно предпоставките за получаването на обезщетението от работодателя са: валидно трудово правоотношение, което е надлежно прекратено поради уволнение.Според БОС в случая те са доказани.

Безспорно по делото и видно от представения трудов договор № 022/14.05.2020 г., страните са били обвързани от безсрочно трудово правоотношение, по което работникът е изпълнявал длъжността “сервитър”, с основно месечно възнаграждение от 610 лв., дължимо до 30-то число на текущия месец и допълнително възнаграждение от 0.60% за всяка година трудов стаж.

На лице е заповед № 001/11.05.2022г., с която работодателят е наложил дисциплинарно наказание “уволнение” на работника.

Тя е надлежно връчена на последния чрез пощенски оператор на 30.05.22г., от когато трудовото правоотношение се счита за прекратено.

Този факт е допълнително потвърден и от проверката, извършена от ИА Главна инспекция по труда, Дирекция гр. Бургас, сезирана на 03.06.22г. от К. с разрешението на казуса с оглед получаването на последното ѝ трудово възнаграждение и заплащането на обезщетение за неползван платен годишен отпуск.

При тези данни обезщетението, визирано в чл.221,ал.2 от КТ е дължимо, т.е. претенцията се явява доказана по своето основание.

Размерът на горното е спорен, но не в смисъл, че се касае за едномесечно брутно трудово възнаграждение, защото прекратеният договор е безсрочен, а защото работникът е получил последно брутно трудово възнаграждение от 488.39 лв. за м. април 2022г., изплатено след намеса и съответни санкции на работодателя от ИА ГИТ-Дирекция –Бургас.

Законодателят е възприел в чл.228 КТ, че обезщетенията по Раздел III“Други видове обезщетения“, в който попада и това по чл.221 от КТ, се определят по размер от brutното трудово

възнаграждение, полученото от работника или служителя за месеца, предхождащ този, в който е възникнало основанието за съответното обезщетение, или последното получено от работника или служителя месечно брутно трудово възнаграждение, доколкото друго не е предвидено.

Тъй като законът не определя този размер на база фактически отработеното време, а изхожда от идеята за обезвреда поради неспазен при дисциплинарното уволнение срок за предизвестие, дължимо от работника до работодателя, като база за изчисление на обезщетението не следва да се приеме реално полученото от работника брутно трудово възнаграждение за непълнен предходен месец, а това, което би получил за целия.

БОС обаче намира, че дължимото обезщетение не следва да бъде изравнено по размер с този на минималната за страната работна заплата, както повелява ТР №2/ 12.12.13г. по т.д. №2/13г. на ОСГК на ВКС, т.к. съображенията за посоченото разрешение в случаите, когато работникът следва да бъде обезщетен от работодателя за недопускането му до работа, като се гарантира алиментен приход от поне такъв минимален размер, не са приложими за обезщетението, което работникът дължи на работодателя си при неспазено предизвестие. Няма законово основание за санкционирането на работника с плащането на сума, надхвърляща размера на онова, което той действително би получил от работодателя си, ако бе спазил срока на дължимото му предизвестие.

Затова и след като основанието за прекратяването на конкретното трудово правоотношение е възникнало през м. май 2022г., то обезщетението по чл.221 от КТ би следвало да бъде изчислено на база брутното трудово възнаграждение, което работникът щеше да получи ако бе отработил всички работни дни през м. април 2022г., т.е. на база сумата 617,32лв.(основна заплата от 610 лв. и допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж от 7,32лв.).

Поради тези разсъждения, решението на първата инстанция следва да бъде коригирано досежно размера на присъденото обезщетение, като претенцията в размер над 617,32лв. до сумата от 718,52лв. бъде отхвърлена, ведно със законна лихва за забава от подаването на исковата молба, до окончателното изплащане на главницата.

В този смисъл и с оглед изхода от спора, присъдените в полза на ищеца разноси от 300лв. следва да бъдат намалени на 257,75лв. Първоинстанционното съдебно решение следва да бъде потвърдено в останалата обжалвана част.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК въззивницата има право на разноси, съразмерно с уважената част от жалбата, възлизащи на 3,52лв.и представляващи част от внесената за въззивното производство държавна такса.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК, въззиваемият има право на частта от сторените разноси, съответна на отхвърлената жалба, т.е. на 128,87лв.-част от заплатеното за защитата му по делото адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното,Бургаски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение №1524/08.07.23г. по гр.д.№1018/23г. по описа на Бургаски районен съд, В ЧАСТТА, осъждаща Г. К. да заплати на „Тодоров корект 2014“ЕООД обезщетение по чл.221,ал.2 от КТ в размер над 617,32лв. до присъдените с решението 718,52 лв., ведно със законна лихва за забава от подаването на исковата молба, до окончателното изплащане на

посочената разлика от 101,20лв., както и В ЧАСТТА, осъждаща Г. К. да заплати на дружеството съдебно-деловодни разноси, сторени в гр.д.№ 1018/23г. по описа на БРС в размер над 257,75лв. до 300лв. и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска на “Тодоров корект 2014“ ЕООД, ЕИК 203129671, с адрес и седалище на управление: гр. Бургас, ж.к. Зорница, бл. 16, ет. 2, ап. 1, представлявано от Г.П.Т. срещу Г. С. К., с ЕГН *****, с постоянен адрес ****, за обезщетение поради наложено й дисциплинарно уволнение, дължимо на основание чл. 221, ал. 2 КТ, в размер над 617,32лева до 718.52 лева, ведно със законната лихва за забава върху посочената разлика от 101,20лв., считано от 21.02.23г.(датата на подаването на исковата молба в съда), до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА горното съдебно решение в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Г. С. К., с ЕГН *****, с постоянен адрес ****, да заплати на “Тодоров корект 2014“ ЕООД, ЕИК 203129671, с адрес и седалище на управление гр. Бургас, ж.к. Зорница, бл. 16, ет. 2, ап. 1, представлявано от Г.П.Т., сумата от 128,87лв.-направени по ВГД 1623/23г. разноси.

ОСЪЖДА “Тодоров корект 2014“ ЕООД, ЕИК 203129671, с адрес и седалище на управление: гр. Бургас, ж.к. Зорница, бл. 16, ет. 2, ап. 1, представлявано от Г.П.Т., да заплати на Г. С. К., с ЕГН *****, с постоянен адрес **** сумата от 3,52лв. съдебно –деловодни разноси, сторени за държавна такса в производството по ВГД 1623/23г.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____